

Arrest

nr. 148 665 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MOUBAX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u een Soennitische moslim afkomstig uit Thesil Daska, gelegen in het district Sialkot in de provincie Punjab (Pakistan). U was daar woonachtig tot 2000. In de maand juni of juni van 2000 reisde u met uw eigen Pakistaans paspoort vanuit Pakistan naar Marokko. Van daaruit probeerde u eerst met een commercieel vrachtschip naar België af te reizen. Bij aankomst in de haven van Antwerpen werd u evenwel de toegang tot het grondgebied ontegensprekend waarop u met ditzelfde schip diende weer te keren naar Marokko. Na terugkeer in Marokko verliet u dit land opnieuw met een kleine motorboot richting Gibraltar (Verenigd Koninkrijk), waar u aan land ging. Vervolgens reisde u via Spanje over de weg naar België. Ergens in 2001 kwam u in België aan, waar uw broer (S.H.) (O.V. X) sinds 1991-1992 woonachtig is. Uw vertrek uit Pakistan in 2000 is ingegeven door problemen die u en uw familie in uw dorp kende u problemen met de familie

(C.). Deze ruzie gaat terug tot 1996-1997 en ontstond toen tijdens lokale verkiezingen in het dorp toen uw familie en de familie (C.) verschillende politieke strekkingen steunden. Uw vader was een vooraanstaand lid van de Pakistan Peoples Party (PPP). Hij bekleedde sinds 1992-1993 de functie van algemeen secretaris (General Secretary) van deze partij voor de provincie Punjab. Hij zou deze functie uiteindelijk blijven uitoefenen tot 2003-2004. Uzelf was ook een aanhanger van de PPP en assisteerde in die periode uw vader bij zijn politieke activiteiten. De familie (C.) was aanhanger van Pakistan Muslim League - Nawaz (PML-N). In dit conflict diende de familie (C.) vanaf 1996-1997 ook valse aanklachten tegen u in bij de politie, in totaal 7 of 8, waarbij ze u beschuldigden van het plegen van overvallen, diefstal, illegaal wapenbezit, fraude en/of terrorisme. De laatste klacht dateert vermoedelijk van 2013 toen ze u van fraude verdachten. Twee van de broer (C.) werkten bij de politie. In verband met deze feiten werd u 6 à 10 keer opgepakt door de politie doch evenwel telkens weer vrijgelaten. Eén keer werd u gedurende 4 à 5 dagen opgesloten in de gevangenis van Sialkot. Rond februari of maart 1999 werd u onderweg naar huis door 3 à 4 leden van de familie (C.) aan de rand van uw dorp aangevallen, waarbij u met een mes in uw hand werd gestoken en in uw rechtersvoet werd geschoten. Na deze gebeurtenis raadde uw vader u aan het land te verlaten, wat u vervolgens ook deed. U verliet uw dorp en verbleef eerst nog enige tijd elders bij familie en in Karachi. U vreest bij terugkeer naar Pakistan voor uw leven. Op 27 augustus 2014 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Deze is ingegeven door uw langdurig illegaal verblijf in België. U bent niet in het bezit van enig identiteits- of ander document ter staving van uw asielaanvraag. U legde wel een verklaring van de lokale politie zone Brussel-West neer, d.d 27 mei 2010, van de aangifte van het verlies van uw Pakistaans paspoort.

B. Motivering

Op basis van de elementen aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u pas een asielaanvraag indiende **op 27 augustus 2014, dit ofschoon u reeds sinds 2001 (!) op het Belgisch grondgebied verblijft**. U let na voordien asiel aan te vragen. Een dergelijk handelen is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is niet uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om

een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben, kan verwacht worden dat hij/zij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Als verklaring voor dit nalaten eerder asiel aan te vragen, gaf u te kennen aanvankelijk na uw aankomst in België eerst een regularisatieaanvraag te hebben ingediend (gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze uitleg is volledig ontoereikend ter verantwoording van uw nalaten eerder asiel aan te vragen. Op de vraag waarom u overigens in 2014 beslist hebt asiel aan te vragen, gaf u aan dat u in feite helemaal geen asiel komt aanvragen maar gewoonweg van de autoriteiten in België wenst te weten waarom u na 12 jaar verblijf in België zonder ooit iets strafbaars te hebben gedaan geen verblijfsdocumenten in dit land krijgt (CGVS, p. 5). Dergelijke uitspraken tasten tevens de ernst van de door u beweerde vrees bij terugkeer naar Pakistan aan.

Verder dient te worden opgemerkt dat u **geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit**. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert om zijn identiteit aan te tonen, onder meer met documenten. Gepolst naar uw identiteitsdocumenten in dit verband tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan in 2000 met uw eigen paspoort voorzien van een visum vanuit Pakistan naar Marokko te hebben gereisd, van waaruit u vervolgens illegaal over zee en land via Gibraltar, Spanje en Frankrijk verder reisde naar België (CGVS, p. 3). Dit paspoort bekwam u in Pakistan en was geldig voor 5 jaar. U slaagde er evenwel niet in dit paspoort neer te leggen. Na de pauze tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal legde u advocaat nog een bewijs van aangifte bij de politie van verlies van uw paspoort neer. Hieruit blijkt dat u op 27 mei 2010 bij de politie van Brussel aangifte deed van het verlies van uw Pakistaans paspoort dat 5 jaar geldig was en werd uitgereikt door de ambassade van Pakistan, wat impliceert dat u nog over een tweede Pakistaans paspoort moet hebben beschikt, aangezien u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat het paspoort waarmee u naar België reisde werd uitgereikt in Pakistan (CGVS, p. 3). Bevreemdend is dan ook te moeten vaststellen dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een eigen paspoort (verklaring DVZ, vraag 26A), om vervolgens daar aan te geven dat u in 2001 met een

(ver)vals(t) paspoort voorzien van uw pasfoto vanuit Pakistan naar Marokko reisde (verklaring DVZ, vraag 32).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er tevens ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de door u beweerde **reisweg** van Pakistan naar België. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken vanuit Marokko per schip naar België te zijn gevaren. Dit schip zou aangemeerd hebben in Antwerpen en daar zou u van boord zijn gegaan (verklaring DVZ, vraag 32 en 33). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal repte u aanvankelijk met geen woord over een bootreis van Marokko tot België. U verklaarde namelijk eerst met een boot vanuit Marokko naar Gibraltar te zijn gevaren en vervolgens over de weg via Spanje en Frankrijk te zijn gereisd (CGVS, p. 3). Geconfronteerd vervolgens met uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken al zou u per schip vanuit Marokko naar Antwerpen (België) zijn gekomen, wijzigde u uw verklaringen door te stellen eerst per schip vanuit Marokko naar België te zijn gevaren, maar toen het recht om het grondgebied te betreden te zijn geweigerd, waarop u vanuit de haven van Antwerpen met hetzelfde schip diende terug te keren naar Marokko, van waaruit u vervolgens via Gibraltar, Spanje en Frankrijk andermaal naar België reisde (CGVS, p. 4). Deze uitleg overtuigt niet.

Bovenstaande vaststellen tasten op fundamentele wijze de ernst én algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er tevens ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de door u beweerde problemen met de familie (C.) die geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Pakistan in 2000. U slaagde er vooreerst niet in deze door u beweerde problemen of het hoge politieke profiel van uw vader - deze bekleedde volgens uw verklaringen van 1992/1993 tot 2003/2004 de functie van secretaris-generaal voor de PPP in de provincie Punjab - op enige wijze te staven. Ofschoon u aangaf in het verleden in Pakistan 6 tot 10 keer te zijn opgepakt door de politie, meerdere keren via uw advocaat op borg te zijn vrijgekomen; het slachtoffer te zijn geweest van wel 7 à 8 valse zaken die door de politie tegen u werden geopend, waarin telkens ook een FIR (First Information Report; vgl met een proces-verbaal) zou zijn opgesteld en verder ook in het verleden eens 4 of 5 dagen vastgezet te hebben in de gevangenis van Sialkot, kan u geen van deze beweringen staven aan de hand van documenten (CGVS, p. 6 ev.). Dat uw vader gedurende minstens 10 jaar als algemeen secretaris van de PPP voor de provincie Punjab, een zeer hoge politieke functie bekleedde in Pakistan, bracht u bevreemdend ook niet eerder ter sprake ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde toen enkel dat hij een actief lid is van de PPP (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Verder kunnen er nog ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de door tegen u ingediende klacht in 2013. Vooreerst is op zich reeds weinig overtuigend dat uw belagers 13 jaar na uw vertrek uit Pakistan nog een nieuwe valse aanklacht tegen u zouden hebben ingediend. Verder slaagde u er niet in hieraangaand een concreet en overtuigend verhaal te vertellen. Zo geeft u aan niet met zekerheid te weten of er wel degelijk na uw vertrek uit Pakistan nog een klacht tegen u werd ingediend. U had het erover dat er na uw vertrek uit Pakistan misschien één klacht die naar u dacht in 2013 tegen u werd ingediend, wat wel een zeer ruim geformuleerd antwoord is (CGVS, p. 9). U slaagde er evenmin in aan te geven waarover deze klacht juist ging. U kon hierover geen concreet verhaal vertellen, want geraakte niet verder dan dat deze zaak verband hield met fraude en een huwelijk met een vrouw of zo. U kon evenmin aangeven waarom juist toen tegen u een klacht werd ingediend (CGVS, p. 9). Dit gebrek aan kennis ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tot slot kan hier nog aan worden toegevoegd dat ook uw opeenvolgende verklaringen over het incident waarbij u in de hand werd gestoken en in de rechtersvoet werd geschoten niet geheel stroken. Zo situeerde u deze gebeurtenis op de Dienst Vreemdelingenzaken in 2000 en gaf u aan dat dit voorval de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Pakistan (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ofschoon u ook tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat deze gebeurtenis de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw land van herkomst, situeerde u deze gebeurtenis ditmaal wel eerst in 1997 of 1998 om vervolgens aan te geven dat dit gebeurde in februari of maart 1999. Vervolgens situeerde u deze gebeurtenis ergens in 1997 of 1999 om vervolgens opnieuw aan te geven dat dit het laatste incident voor u vertrek vormde en dus moet voorgevallen zijn in 1999 (CGVS, p. 10 en 11). Uw uitleg voor uw gebrekkige kennis ter zake, met name dat deze feiten zich reeds 12 jaar geleden afspeelden en u zich dit alles bijgevolg niet meer goed herinnert, houdt op zich misschien steek maar is in het licht van bovenstaande vaststellingen weinig overtuigend te noemen. Dat uw vader bovendien als vooraanstaand politicus geen enkele actie zou hebben ondernomen tegen deze valse aanklachten tegen u gericht en de moordpoging op uw persoon, overtuigt evenmin, temeer daar het hier gaat om activiteiten ingegeven door politieke en gepleegd door politieke tegenstanders (CGVS, p. 12).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat hij onmiddellijk een advocaat raadpleegde, die hem aanraadde om een regularisatieprocedure in te leiden en geen asielpcedure. Hij vertrouwde deze advocaat. Hij legt een kopie van zijn paspoort voor, hetgeen zijn identiteit en nationaliteit bewijst. Verzoeker merkt op dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op pagina negen niet vermeldt of er al dan niet een paspoort was, zodat er op zijn minst sprake kan zijn van een onduidelijkheid daar deze vraag niet werd beantwoord. Verder merkt verzoeker op dat het inmiddels meer dan tien jaar geleden is dat hij in België binnenkwam en dat er wat onzekerheid is over de afgelegde weg, hetgeen volgens hem normaal en menselijk is, gelet op de lange tijd die verlopen is. Verzoeker wijst er tevens op dat zijn vader, moeder en ooms ondertussen overleden zijn, zodat hij geen documenten meer kan opvragen in zijn land van herkomst.

Vervolgens voert verzoeker aan dat uit het jaarverslag van Human Rights Watch blijkt dat er nog steeds sektarische aanslagen zijn en dat de provincies Punjab en Sindh door massieve overstromingen werden geteisterd, hetgeen de situatie nog moeilijker maakt. Als lid van een vooraanstaande familie met een belangrijke politieke functie loopt hij nog meer gevaar en de politieke instabiliteit en het gebrek aan regering werken de misbruiken in de hand.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van Human Rights Watch van 2015 (stuk 3) en een kopie van zijn paspoort (stuk 4).

2.1.3. Verweerder legt samen met een aanvullende nota per drager op 30 april 2014 de COI Focus "Pakistan. Overzicht van landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie" van 12 november 2014 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij slechts op 27 augustus 2014 een asielaanvraag indiende, terwijl hij reeds sinds 2001 in België verblijft, (ii) hij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande zijn identiteit, (iii) zijn verklaringen over zijn reisweg niet overtuigend zijn, en (iv) geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde problemen met de familie (C.).

Waar verzoeker aanvoert dat hij bij zijn aankomst in België in 2001 onmiddellijk een advocaat raadpleegde die hij vertrouwde en die hem aanraadde een regularisatieprocedure in te leiden en geen asielpcedure, dient erop gewezen dat het verzoeker is die instaat en verantwoordelijk is voor de organisatie van zijn verdediging. Het is niet aannemelijk, noch getuigt het van een gegronde vrees voor vervolging, dat verzoeker meer dan tien jaar heeft gewacht om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Eventuele fouten en tekortkomingen, begaan door een advocaat in het kader van een procedure, worden toegerekend aan de partij waarvoor hij als procesvertegenwoordiger optreedt en maken voor die partij geen geval van overmacht uit.

Waar verzoeker bij huidig verzoekschrift een kopie bijbrengt van zijn paspoort (stuk 4), dient erop gewezen dat hij op de DVZ weldegelijk verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort

(administratief dossier, stuk 11, "verklaring 26"), terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS een bewijs neerlegt van aangifte bij de politie te Brussel van verlies van een paspoort in 2010 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Dat verzoeker plots een kopie van een door de Pakistaanse ambassade in 2010 te Brussel afgeleverd paspoort bijbrengt, duidt erop dat verzoeker doelbewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden, hetgeen in zeer ernstige mate afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker erop wijst dat de beweerde problemen zich inmiddels meer dan tien jaar geleden afspeelden, dient erop gewezen dat, aangezien verzoeker omwille van zijn beweerde problemen in België internationale bescherming vraagt, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze problemen in zijn geheugen gegrift staan. Dat zijn vader, moeder en ooms overleden zijn zodat hij geen documenten meer kan opvragen in zijn land van herkomst, is een blote bewering die op geen enkele manier gestaafd wordt. Bovendien kan niet worden aangenomen dat verzoeker in zijn land van herkomst enkel zijn vader, moeder en ooms kent, maar daarentegen via anderen contacten met zijn land van herkomst heeft.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Blijkens het voorgaande slaagt verzoeker er in het geheel niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt terecht als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met

de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Uit de door verweerder per drager bijgebrachte COI Focus "Pakistan. Overzicht van landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie" van 12 november 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Het rapport van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 3) ligt in dezelfde lijn als verweerders informatie en er valt geenszins uit af te leiden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Overstromingen kunnen niet gezien worden als een situatie zoals bedoeld in voormeld artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS